

Μνήμες από το Μητροπολίτη Πενταπόλεως Ιγνάτιο (Παναγιώτης Αγγελόπουλος, Εισαγγελέας Εφετών Αθηνών)

/ [Πεμπουσσία](#)

«Εκτακτο: Εκοιμήθη ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πενταπόλεως κ. Ιγνάτιος. Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πενταπόλεως κ. Ιγνάτιος Μαδενλίδης γεννήθηκε το 1930 στην Έδεσσα. Έλαβε το πτυχίο της Θεολογίας το 1950. Υπηρέτησε ως λαϊκός Ιεροκήρυκας από το 1950 μέχρι το 1968. Συνδέθηκε με την αδελφότητα Θεολόγων «Ο Σωτήρ», στην οποία προσέφερε πολλά και της οποίας ηγάπησε όσο κανείς το ευλογημένο της έργο. Διάκονος χειροτονήθηκε το 1968 και Πρεσβύτερος το 1969, από τον Μακαριστό Μητροπολίτη Λαρίσης κυρό Θεολόγο.

Τη δεκαετία του '60 δημιούργησε στη Σκοτίνα Πιερίας την χριστιανική παιδική κατασκήνωση της ΓΕΧΑ Λαρίσης.

Το 2003 εξελέγη Μητροπολίτης Κεντρίας Αφρικής, η οποία περιλαμβάνει στην πνευματική της δικαιοδοσία τα κράτη Ρουάντα, Μπουρούντι, Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό και Κογκό Μπράζα.

Το 2010 παραιτήθηκε από Μητροπολίτης Κεντρίας Αφρικής και εξελέγη Μητροπολίτης Πενταπόλεως.

Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Σεβασμιώτατος κοιμήθηκε ανήμερα του Αγίου Νεκταρίου, του οποίου τον τίτλο έφερε τα τελευταία 7 χρόνια.»

«.....Στην Λάρισα επετέλεσε για πολλές δεκαετίες πολύ μεγάλο και σπουδαίο πνευματικό, λειτουργικό, φιλανθρωπικό και κυρίως κατηχητικό και νεανικό έργο, διακρινόμενος πάντοτε για την ενάρετη και ασκητική βιοτή και πολιτεία του καθώς και για την ιδιαίτερη και γεμάτη αγάπη προθυμία του για την καλλιέργεια του λόγου του Θεού στις διψασμένες ψυχές των ανθρώπων και κυρίως των νέων εκείνων που κοντά του γνώρισαν τον Χριστό και αγάπησαν την αγία Του Εκκλησία. Ακόμη, υπακούοντας στην φωνή της Αγίας μας Εκκλησίας, υπηρέτησε επί πολλά έτη στο Ιεραποστολικό Κλιμάκιο της Κανάγκα (Ζαΐρ, σημερινό Κονγκό), πλησίον του μακαριστού αγίου γέροντός του, φλογερού Ιεραποστόλου π. Χαρίτωνος Πνευματικάκη....»

Κάπως έτσι παρουσίασαν τα εκκλησιαστικά μέσα κοινωνικής δικτύωσης Romfea.gr και εκκλησιαστικοί ραδιοσταθμοί, την κοίμηση του Μακαριστού Μητροπολίτου Πενταπόλεως Ιγνατίου, ανήμερα της εορτής του Αγίου Νεκταρίου, Μητροπολίτου Πενταπόλεως του εν Αιγίνη. Μάλλον τον κάλεσε ο ίδιος ως αγαπητό του διάδοχο.

Η είδηση βύθισε σε βαρύ πένθος το Πατριαρχείο Αλεξανδρείας, συγκλόνισε την Αφρικανική Ήπειρο, λύπησε τη Λάρισα και το βουητό στον καταρράκτη του Εδεσσαίου, στη γενέτειρά του ηρωική Έδεσσα, αντήχησε πένθιμο.

Ο Γέρο Όλυμπος αγέρωχος λεύκανε την κορφή του, για να ξεπροβοδήσει το Δεσπότη, στο τελευταίο του πέρασμα από κει, καθώς άρχισε την πορεία του προς τον ουρανό. Μέχρι τώρα τον σκέπαζε κάθε καλοκαίρι με τις δροσιές του στην όμορφη Σκοτίνα.

Όλοι όσοι τον γνωρίσαμε από κοντά, και είμαστε πολλοί, προσπαθούμε να ακούσουμε τον Απ. Παύλο και να μη λυπηθούμε «ώσπερ οι λοιποί οι μη έχοντες ελπίδα», αλλά δύσκολα τα καταφέρνουμε.

Πολλοί νοιώθουμε πως χωριστήκαμε τον πατέρα, τον αδελφό το φίλο. Τον άνθρωπο της αγάπης, της προσφοράς, της θυσίας. Πανταχού παρών. Στη Λάρισα, στην Αφρική, στην Αθήνα και τα καλοκαίρια στη Σκοτίνα. Τα τελευταία χρόνια ιπτάμενος μεταξύ Ελλάδος και Αφρικής, δήλωνε χαριτολογώντας, πως προσεύχεται «ως μελλοθάνατος».

Όλη η ζωή του υπήρξε ζωή κηρύγματος, αγάπης, προσφοράς και θυσίας σ' όλους τους τόπους: Στην Έδεσσα ο μικρός Γιώργος, άριστος μαθητής, έμαθε πολύ καλά τα ελληνικά γράμματα.

Τα έκανε κτήμα του και τα μετέδωσε παντού. Χειρίστηκε από πολύ νωρίς άριστα το λόγο. Εβίωσε πολύ νωρίς, την προτροπή του Αποστόλου Παύλου, στον μαθητή του Τιμόθεο, στην δεύτερη επιστολή του ότι αυτά τα γράμματα είναι: «τα ιερά γράμματα, τα δυνάμενά σε σοφίσαι εις σωτηρίαν δια πίστεως της εν Χριστώ Ιησού» (Β' Τιμ. 3, 15).

Στην Αθήνα, κοντά στον Καθηγητή Παναγιώτη Τρεμπέλα πήρε το πτυχίο της Θεολογίας το 1950. Νεαρός Θεολόγος μπαίνει στο στίβο του κηρύγματος. Αγωνία του ο Λόγος του Θεού και η φροντίδα του ανθρώπου. Αγάπησε ιδιαίτερα τους νέους. Από το 1950 μέχρι το 1968 σαν λαϊκός ιεροκήρυκας διακόνησε με κάθε μέσο και το λόγο του Λόγου και τον άνθρωπο.

Το 1968 χειροτονήθηκε, από τον μακαριστό Μητροπολίτη Λαρίσης, Κυρό Θεολόγο, διάκονος και το 1969, χειροτονήθηκε, από τον ίδιο Μητροπολίτη Πρεσβύτερος και έλαβε το οφίκιο του Αρχιμανδρίτη.

Νύχτα και ημέρα εργάσθηκε, για την μαθητιώσα και εργαζόμενη νεολαία της θεσσαλικής πρωτεύουσας. Την ίδια περίοδο δραστηριοποιείται στη Λάρισα και ο Μακαριστός π. Ανάργυρος, μαζί με τον επίσης ήδη «εν σκηνώμασι αγίων» Αρχιμανδρίτη π. Αθανάσιο Μυτιληναίο.

Υπό τη σκέπη και πνευματική ευθύνη του Μητροπολίτου Λαρίσης Θεολόγου, η

Λάρισα έζησε έντονα Χριστό και ημέρες πνευματικής προόδου.

Θυμάμαι, μαθητής τότε στο Α΄ και Β΄ γυμνάσιο αρρένων Λαρίσης, πως οι ομάδες της ΓΕΧΑ, τα κατώτερα, μέσα και Ανώτερα κατηχητικά σχολεία αρρένων και θηλέων έσφυζαν από ζωή. Γενιές και γενιές Λαρισαίων άκουσαν είδαν και έμαθαν, πολλά από τον π. Ιγνάτιο.

Είχα την εξαιρετική ευλογία, από τον Τριαδικό Θεό, να βρεθώ κοντά στον τότε «κ. Μαδενλίδη», από τα πρώτα γυμνασιακά μου χρόνια.

Οι αναμνήσεις και οι εμπειρίες μου, από την αναστροφή μαζί του, απαιτούν τόμους ολόκληρους για να περιγραφούν. Στην έξοδό του σήμερα από τον μάταιο αυτό κόσμο θα καταγράψω μερικές σκέψεις και αναμνήσεις μου, ελπίζω ωφέλιμες για όλους μας.

Από την ημέρα της χειροτονίας του έταξε σκοπό της ζωής του το «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν...»(Μτθ. Κη΄ 16-19).

Ἐτσι, από το 1981, τέσσερις μήνες περίπου κάθε χρόνο, βοηθούσε στην ιεραποστολή, κοντά στον μακαριστό ιεραπόστολο Αρχιμανδρίτη Χαρίτωνα Πνευματικάκη στο Κονγκό.

Το 1994 ορίσθηκε υπεύθυνος του Κλιμακίου της ιεραποστολής στη Κανάγκα. Υπεραγαπούσε τον π. Χαρίτωνα.

«Μπουρλοτιέρης», μου έλεγε χαρακτηριστικά. «Ἐχει αλλάξει την Αφρική. Τον

λατρεύουν κυριολεκτικά» «Το μυστικό του η αγάπη για την Αφρική! και το ατρόμητο του χαρακτήρα του!»

Η ίδια αυτή η αγάπη πυρπόλησε και την ψυχή του Μητροπολίτη Ιγνατίου. Παραδόθηκε στα χέρια του Θεού και δόθηκε ολόψυχα, στην «Μαύρη Ήπειρο με τις λευκές ψυχές», όπως έλεγε χαρακτηριστικά για το ποίμνιό του στην Κεντρική Αφρική που σήμερα μένει μόνο στα χέρια του αξίου αντικαταστάτη του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κεντρώας Αφρικής κ. Νικηφόρου.

Σε ένα ταξίδι του, από τα πάμπολλα στην Αφρική, σώθηκε από θαύμα σε αεροπορικό ατύχημα, για το οποίο ο ίδιος λέει στην εφημερίδα «ΘΕΜΑ»: «Είναι θαύμα το γεγονός ότι ζω σήμερα ύστερα από αυτό το δυστύχημα. Είχα ξεκινήσει να προσεύχομαι αλλά δεν κατάφερα να ολοκληρώσω την προσευχή και το αεροπλάνο έπεσε.Ήταν και κάποιοι άλλοι μαζί μου, άλλα τρία άτομα, αν θυμάμαι καλά. Σύρθηκα και απομακρύνθηκα όσο μπορούσα, αλλά κάποια στιγμή γυρίζω και βλέπω το αεροπλάνο να έχει τυλιχθεί στις φλόγες.....». «Επειδή περίμενα να πέσω θύμα αεροπορικού δυστυχήματος πάντα έκανα την προσευχή μου λίγο πριν απογειωθεί το αεροπλάνο. Τώρα αυτό έγινε, αλλά χάρη στον Θεό έζησα». «Θα συνεχίσω να πετάω με αεροπλάνο αφού δεν μπορώ να κάνω και διαφορετικά. Οι αποστάσεις που πρέπει να διανύσω είναι πολύ μεγάλες και πρέπει να το κάνω σε σύντομο χρονικό διάστημα. Να σκεφτείτε ότι, μέσα σε πέντε χρόνια, έχω κάνει εκατοντάδες ταξίδια με αεροπλάνο και πάντα έμπαινα μέσα στην καμπίνα και έλεγα «σήμερα θα μου συμβεί», αλλά πάντα έκανα την προσευχή μου».

Ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας Θεόδωρος Β΄ δήλωσε τότε πως: «ήταν θέλημα Θεού να σωθεί ο μητροπολίτης, για να συνεχίσει το τεράστιο ιεραποστολικό του έργο».

Το χρόνο της ζωής του ως Δεσπότης, τον μοίρασε ανάμεσα στις δύο μεγάλες του «αγάπες». Τη Λάρισα και την Αφρική. Μητροπολίτης Κεντρώας Αφρικής, με πνευματική δικαιοδοσία στα κράτη Ρουάντα, Μπουρούντι, Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό και Κογκό Μπράζα, εξελέγη, στις 14 Μαρτίου 2003, από τη Ι. Σύνοδο του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας, υπό τον Μακαριστό Πατριάρχη κυρό Πέτρο. «Έχω να περιοδεύσω και να στεριώσω Χριστό, ειρήνη και αγάπη σε έκταση όσο είκοσι Ελλάδες Παναγιώτη» μου έλεγε κάποτε στο γραφείο του στο «Σωτήρα».

Σ' αυτή του την προσπάθεια είχε πολλούς συμπαραστάτες. Δικά του παιδιά όλοι και ιδιαίτερα, γιατροί. Ξέρω πολλούς απ' αυτούς τους αφανείς συν-ιεραποστόλους. Πανεπιστημιακοί δάσκαλοι, που τα καλοκαίρια τους, και όχι μόνο, τα πέρασαν στην Αφρική κοντά στο Δεσπότη. Πλήθος ανθρώπων, από την Ελλάδα και ιδιαίτερα τη Λάρισα, βρέθηκαν μαζί του στις «σκαλωσιές» και τα «γιαπιά» στην Αφρική. Έχτισε Πανεπιστήμιο, σχολεία, εκκλησίες, όλα με τη δική του φροντίδα και τον

προσωπικό του ιδρώτα. Όλα με την αφιλοκερδή προσφορά των πνευματικών του παιδιών.

Την Κυριακή, 24 Ιουνίου 2012, ο Μητροπολίτης Ιγνάτιος γιόρτασε, μαζί με πολλά από τα παιδιά του, τα 50χρονα της παιδικής κατασκήνωσης, στη Σκοτίνα Πιερίας.

Ο Ναός και οι γύρω χώροι κατάμεστοι, σε κείνη την ιστορική Θ. Λειτουργία-γιορτή, της κατασκήνωσης. Λειτουργήσε και κήρυξε ο ίδιος, ευχαριστώντας τον Τριαδικό Θεό, για όλους και για όλα.

Και ποιούς δεν μνημόνευσε σ' εκείνη την προσκομιδή και την Μεγάλη είσοδο! Βαθειά συγκινημένος και ένδακρυς, μνημόνευσε τους πάντες ονομαστικά. Τον είδαμε στην ωραία πύλη να φωτίζει και να φωτίζεται, από τις ακτίνες του ήλιου, που έμπαιναν από τα έγχρωμα παράθυρα του Ναού! Ατμόσφαιρα μοναδικά κατανυκτική!

Εκείνος ο τόπος, που το 1962, αν θυμάμαι καλά, πρωτολειτούργησε σαν πρόχειρη κατασκήνωση, ήταν τότε γεμάτος λυγαριές, σχοίνα και φίδια.

Εκεί σήμερα υπάρχουν σύγχρονες εγκαταστάσεις και περικαλλής Ναός, που χτίστηκαν με τη φροντίδα και τους κόπους του Δεσπότη. Σ' αυτό το Ναό λειτουργούσε τώρα!

Κόψαμε, μαθητές γυμνασίου τότε, πολλές λυγαριές, σχοίνα και βάτα και διώξαμε ή σκοτώσαμε πολλά φίδια, με πρωτομάστορα και πρωτοστάτη τον ίδιο, για να ημερώσουμε τον τόπο. «Άντε παιδιά, τι λέει το τραγούδι μην αποκάμεις δουλευτή στο τέλος θα τρίβουμε τα μάτια μας»! Έτσι και έγινε!

Ευλόγησε ο Θεός και ημέρεψε ο τόπος. Στήθηκε η κατασκήνωση. Όσοι τον γνώρισαν από κοντά και δούλεψαν μαζί του, έχουν να θυμούνται τις αρχιτεκτονικές του γνώσεις, τη φιλοκαλική διάθεσή του, τις καλλιτεχνικές εμπνεύσεις και τα ταλέντα του.

Αψευδείς πρώτοι μάρτυρες η εκδιδόμενη χειρόγραφα τότε, μαθητική εφημεριδούλα από τα ίδια τα παιδιά με τίτλο «Η φωνή των Χ.Α».

Εκτός όμως από την μικρή εφημεριδούλα, η οικοδομική δραστηριότητα στην Αφρική και τα οικοδομήματά του ενισχυμένα από πλήθος φωτογραφιών στα «γιαπιά» με «πηλοφόρι και μυστρί», πιστοποιούν του λόγου το αληθές. Δείχνουν άνθρωπο τολμηρό και αποφασιστικό.

Στο κήρυγμά του στο Ναό και στη γιορτή που ακολούθησε, τα θυμήθηκε όλα ο άνθρωπος του Θεού, ο Πενταπόλεως Ιγνάτιος. Τα ακούσαμε, συγκινηθήκαμε και

τον συγκινήσαμε πολύ.

Μας είπε, για τα δώρα του Αγίου Πνεύματος. Ζωντανή απόδειξη, πως τα «πάντα χορηγεί το Πνεύμα το Άγιον» είμαστε εμείς, που ήμαστε συναγμένοι, εκείνη την Κυριακή, στην κατασκήνωση.

Θυμήθηκε την πορεία του καθενός μας χωριστά. Θυμήθηκε τις δυσκολίες μας, τις προσπάθειες στις εξετάσεις για την εισαγωγή στα πανεπιστήμια, τις σπουδές μας στα πανεπιστήμια και άλλα πολλά.

Η επιτυχία του καθενός μας, μας θύμιζε πως είναι καρπός του Αγίου Πνεύματος! «Τα πάντα ισχύω εν τω ενδυναμούντι με Χριστώ. Η κατασκήνωση και η ζωή σας είναι η απόδειξη πως με τη χάρη του Θεού όλα γίνονται» μας είπε εκείνη την ημέρα.

Παρόντες στη γιορτή, πολλοί παλαιοί μαθητές του, καταξιωμένοι επιστήμονες σήμερα. Δικηγόροι, Δικαστές, Εισαγγελείς, Καθηγητές, Καθηγήτριες εντός και εκτός Ελλάδος, Δάσκαλοι, Επιχειρηματίες, όλοι εκεί. Μετά τη Θ. Λειτουργία καφές και τράπεζα για όλους. Χαρακτηριστικό του πλήθους των ανθρώπων είναι, πως μέρες μετά, στις μεταξύ μας επικοινωνίες, μιλούσαμε και λέγαμε πως:

-«Έγινε γιορτή στην κατασκήνωση. Την οργάνωσε ο Δεσπότης.»

-«Μα ήμουνα εκεί»

-«Ήμουν κ' εγώ εκεί πώς δε σε είδα;»

-«Μέσα σ' αυτό το πλήθος ποιος να δει ποιόν!»

Όλοι πάντως είδαμε τον πατέρα μας, Μητροπολίτη Ιγνάτιο και, όλους μαζί, μας είδε ο Θεός! Από πάνω μας ο Όλυμπος χαρούμενος και χιονισμένος. Η κορυφή του «στραφτάλιαζε» και ο καλοκαιρινός ήλιος ιριδίζοντας, έκανε την ατμόσφαιρα, χαρά Θεού! Τα πουλιά, στα πλατάνια της Σκοτίνας, κελαηδούσαν χαρούμενα, στον Πλάστη ένα τραγούδι το καθένα!

«Μάγεμα η Φύση κι όνειρο στην ομορφιά και χάρη
χρυσή 'ν η μαύρη πέτρα της και το ξερό χορτάρι» ,

καλωσόριζε όλους μας και χαιρόταν το Δεσπότη της καρδιάς μας, παίρνοντας κι' αυτή, χαρά απ' τη χαρά μας. Συγκρότημα με δημοτικά τραγούδια από τα παιδιά της κατασκήνωσης ψυχαγώγησε όλους μας. Με πολλή συγκίνηση ακούσαμε τηλεφωνικά συμμετέχοντες, στην εόρτια χαρά, μοναχούς, μαθητές του π. Ιγνατίου, που εγκαταβιούν, στην Ι. Μ. Ιβήρων, του Αγ. Όρους.

Στη Σκοτίνα και σε κάθε Σκοτίνα πιστοποιείται διαρκώς πως «Τα αδύνατα παρ' ανθρώποις δυνατά παρά τω Θεώ εστίν» (Λκ. 18, 27).

Η είδηση της κοιμήσεώς σου π. Ιγνάτιε Άγιε Πενταπόλεως, με βρήκε πολύ μακριά από την Αθήνα. Η εξόδιος ακολουθία σου εψάλη σε χρόνο, που δεν μπορούσα να παραβρεθώ σ' αυτή.

Τώρα που γράφω τούτες τις γραμμές, βλέπω στο διαδίκτυο, την σταυροαναστάσιμη χαρά, και όψη πού 'χει το σκήνωμά σου. Βλέπω τις φωτογραφίες και το πλήθος των ανθρώπων στο Ναό.

Διακρίνω πολλούς γνωστούς. Πλήθος Αρχιερέων με προεξάρχοντα τον εκπρόσωπο του Πατριάρχου Αλεξανδρείας, Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Γουινέας, κ. κ. Γεώργιο. Στην κεφαλή σου προσεύχεται, ο ήρωας ταπεινός λευίτης πατέρας μου, π. Γεώργιος, στενός φίλος σου από τη δεκαετία του 1960.

Επίτρεψέ μου π. Ιγνάτιε, να καταθέσω, ως μνημόσυνο δύο περιστατικά, που δείχνουν την αφειδώλευτη αγάπη, την πείρα σου και «μια καρδιά μεγάλη». Το κάνω γιατί πιστεύω ότι στην «κρίση», που προκάλεσε η «ακρίσια μας» πρέπει να υπάρξουν οδοδείκτες συμπεριφοράς. Κατακλείοντας το σημείωμά μου αυτό, δηλώνω κατ' επίγνωσιν, ότι όλη η επίγεια πορεία σου υπήρξε τέτοιος οδοδείκτης.

Α) Κάποτε το 'φερε η περίσταση να ψυχραθώ με ανθρώπους, από τους στενούς συνεργάτες, του τότε Αρχιμανδρίτη Ιγνατίου. Πήγα στο απέριττα τακτοποιημένο διαμερισματάκι, που του είχαν παραχωρήσει και έμενε, για να συζητήσουμε. Ήταν αρχές του 1972. Σε λίγες μέρες θα έφευγα, για να υπηρετήσω τη στρατιωτική μου θητεία. Είπαμε πολλά, για πολλούς. Είχα τις αντιρρήσεις μου και μάλιστα έντονες. Έτσι είναι πάντα οι νέοι, στις κουβέντες τους με τους γονείς τους. Αντιρρησίες! Τον θυμάμαι, σαν να 'ναι τώρα, με το πλατύ χαμόγελό του, να μου δίνει στο τέλος, την σοφή συμβουλή: «Παναγιώτη δεν θέλω να συμφωνήσεις μαζί μου, σε ξέρω και με ξέρεις. Το να τα χαλάσεις ίσως και μαζί μου, δεν πειράζει. λίγο το κακό. Ένα να θυμάσαι. Μην τα χαλάσεις ποτέ με το Θεό!!!»

Από τότε αγωνίζομαι να μην τα χαλάσω με το Θεό, αλλ' «Εκάστου το έργον, οποίον εστί το πυρ αυτό δοκιμάσει» (Α' Κορ. 3,13-15) ελπίζω ότι ο Άγιος

Πενταπόλεως, θα ενισχύει αυτό τον αγώνα.

Β) Πάσχα του έτους 1964, πιστεύω πως δεν κάνω λάθος, την Δευτέρα της Διακαινησίμου, πήγαμε εκδρομή στα τα Άγια Μετέωρα και το σπήλαιο των Ιωαννίνων. Ξεκινήσαμε νωρίς από τη Λάρισα και με τους ομαδάρχες μας, που συνόδευαν με ακορντεόν τα τραγούδια, (όσοι αναγνώστες είναι Λαρισαίοι θα θυμούνται τα πρόσωπα και τα γεγονότα) φθάσαμε, νωρίς το πρωί, στο χωριό Παναγία Τρικάλων (Κουτσούφλιανη). Στο ιερό του Ι. Ναού, όπου λειτουργηθήκαμε, ήμουν μαζί με τον τότε κ. Μαδενλίδη, μετέπειτα π. Ιγνάτιο. Ο Ιερέυς του χωριού, του εξέφρασε στεναχωρημένος ένα προβληματισμό του:

-«Δεν έχω λεφτά να τελειώσω το καμπαναριό κ. Μαδενλίδη. Άμα καταφέρω και τα βρω, ο Ναός θα γίνει τέλειος».

-«Έχε πίστη στο Θεό πάτερ και θα τα καταφέρουμε.» Είδα το πρόσωπό του να φωτίζεται, σαν κάποιο σχέδιο να κατάστρωσε. Παρατηρούσα τις εκφράσεις του προσώπου του και σπάνια έσφαλα, στην ερμηνεία τους.

Μετά το τέλος της Θ. Λειτουργίας, χορέψαμε στην πλατεία του χωριού, μαζί με τους κατοίκους και το Λαμπριάτικο γλέντι φούντωσε για τα καλά. Πριν πούμε το τελευταίο τραγούδι, ακούω τον τότε κ. Μαδενλίδη να λέει στους κατοίκους.

-«Ευχαριστούμε που γλεντήσατε και χορέψατε μαζί μας. Ευχαριστούμε για τη φιλοξενία και τα κόκκινα τ' αυγά. Θα σας θυμόμαστε για πολλά πολλά χρόνια!. Θέλω όμως να σας ζητήσω μία χάρη.» Τον κοίταξαν απορημένοι. Γυρίζοντας σ' ένα σεβάσμιο γέροντα που στριφογύριζε στα χέρια το καπέλο του, του λέγει.

-«Μπορείτε να μου δανείσετε για λίγο το καπέλο σας;»

Ο γέροντας του το έδωσε ευχαρίστως, αλλά όλο απορία. Τι να το θέλει άραγε; Θα σκέφθηκε. Ο κ. Μαδενλίδης το φόρεσε προς στιγμήν και ρώτησε «Μου πάει;» πολλά τα «ναι» και περισσότερα τα γέλια, της λαμπριάτικης χαράς.

Σοβαρεύει τότε και, γυρίζοντας στον γέροντα, του λέγει:

-«Το πήρα για δίσκο. Είδα ότι το καμπαναριό του Ναού σας είναι μισοτελειωμένο. Θέλετε να τελειώσει;» Ένα δυνατό «ΝΑΙ» ακούστηκε απ' όλους.

-«Σίγουρα το θέλετε;» Και πάλι δυνατότερο «ΝΑΙ». Τότε στρέφεται σε μένα και, δίνοντάς μου το καπέλο, λέει στους κατοίκους:

-«Θα περάσει ο Παναγιώτης μπροστά απ' όλους σας. Σας παρακαλώ να ρίξετε ό, τι έχετε ευχαρίστηση, να τελειώσουμε το καμπαναριό.»

Έριξε πρώτος αυτός ένα μεγάλο χαρτονόμισμα και όλοι όσοι ήταν στην πλατεία έριξαν κι' αυτοί. Ο ιερέυς του χωριού κοίταζε απορημένος.

Τέλειωσε ο έρανος και μετρήθηκαν εκεί τα χρήματα. Θυμάμαι ότι συγκεντρώθηκε η δαπάνη, για το καμπαναριό και περίσσεψαν, αν θυμάμαι καλά, περίπου πεντακόσιες δραχμές! Ό, τι θέλετε σκεφθείτε. Προσωπικά ερμήνευσα την έκφραση του προσώπου του κ. Μαδενλίδη στο ιερό.

Αυτός ήταν στην καθημερινή του ζωή ο κοιμηθείς πρώην Κεντρώας Αφρικής, Άγιος Πενταπόλεως, Μητροπολίτης Ιγνάτιος. Προσωπικότητα ηγετική, άνθρωπος ασκητικής βιωτής, οξυνούστατος και Πανεπιστήμων.

Έχει γραφεί σε κάποιο δημοσίευμα «Ο Ιγνάτιος από νεαρός είχε μαγευτεί από το ραδιόφωνο και αν δεν γινόταν Ορθόδοξος στρατιώτης της Ιεραποστολής, θα μπορούσε να είναι ένας καλός ραδιοφωνικός παραγωγός. Πάντως, σήμερα έχει «παντρέψει» και τα δύο.» Αυτό είναι πέρα για πέρα αληθινό.

Είναι σίγουρο ότι τώρα θα συνευφραίνεται εις την «αγήρω μακαριότητα» με τον προκάτοχό του Άγιο Νεκτάριο. Μητροπολίτες Πενταπόλεως, μόνον αυτοί οι δύο. Απλοί στους τρόπους. Κτήτορες και οι δύο. Ταπεινοί και οι δύο. Ακτήμονες και οι δύο, σίγουρα στον Παράδεισο και οι δύο. Το πιστεύω απόλυτα.

Άγιε Πενταπόλεως π. Ιγνάτιε, παρακαλώ συγχώρησε το τόλμημά μου να παρουσιάσω αυτές τις λίγες πληροφορίες, από την επίγεια ασκητική βιοτή και δράση σου. Το κάνω με πολλή αγάπη και βαθύ σεβασμό, εις αγάπης αντέκτισιν, «ανθ' ών μοι δεδόρησαι».

Αιωνία η Μνήμη σου σεβαστέ και περιπόθητε Πατέρα μας, Άγιε Πενταπόλεως π. Ιγνάτιε. Αναπαύου εν ειρήνη, εις τόπον χλοερόν και τόπον αναψύξεως. Παρακαλώ τον Δικαιοκρίτη Κύριο να ακούσει της φωνής σου «ιδού εγώ και τα παιδιά ά μοι έδωκεν ο Θεός» (Εβρ. 2, 13) απανταχού της Γής.

Εύχου υπέρ ημών πάτερ Άγιε, εις το επουράνιο θυσιαστήριο «Να μην τα χαλάσουμε ποτέ με το Θεό.»

ΚΑΛΗ ΑΝΑΣΤΑΣΗ!